

Negociació

Trenta tres dies de post 9 N ens porten un cicle de conferències amb les respectives propostes de full de ruta, per part del president de la Generalitat Artur Mas, de CiU, d'Oriol Junqueras, ERC, i Miquel Iceta, PSC.

El proper dilluns tenim una nova conferència diàleg: Primer era de Joan Herrera d'ICV, en la que s'ha inclòs amb bon sentit a altres persones, entre elles a Joan Mena (EUiA). El títol és "Un país just, net i lliure".

Mas va presentar 18 mesos de negociació amb l'estat, amb una treva social sense canvi de política econòmica, tot condicionant les eleccions a un acord entre CiU i ERC per una llista de país ciutadana, encapçalada pel president, val a dir ell mateix. La preuada i necessària unitat catalana seria entorn una CiU refosa i blanquejada del llast de la corrupció del clan Pujol, i el que penja.

Junqueras va esbossar un full de ruta i lideratge polític entorn a la "Crida a un nou país: La República Catalana". Va començar per la metal·lúrgica Celsa de Castellbisbal i els sous de la gent treballadora. Esbossà un projecte constituent, social, inclusiu, rupturista de legalitat sobirana catalana per una república catalana. Aprofità per promoure la seva candidatura a un lideratge diferent per Catalunya, amb un gir cap a l'esquerra en els aspectes econòmics i socials, així com a les estructures institucionals per un nou estat republicà i de la ciutadania. Reclamà tot seguit eleccions. La llista Junqueras és una llista paraigües on, en principi, hi caben l' independentisme i el rupturisme democràtic, així com el federalisme que està compromès amb la consulta; és a dir, que sigui la població de Catalunya qui a la fi decideixi (dret a l'autodeterminació).

Miquel Iceta, abans d'ahir, 10 de desembre, va centrar-se en les necessitats econòmiques i socials, la importància cabdal de la negociació amb l'estat com a única possibilitat de fer via ("Cal abandonar el rumb de col·lisió", cal "la via del diàleg, la negociació i el pacte. I això no és la tercera via. És la primera via. L'única via si m'apuren"); junt amb les eleccions generals de 2015, com la manera de capgirar la situació, cap una reforma constitucional per un estat federal espanyol.

Gairebé quaranta anys de la Constitució del 78 amb l'estat de les Autonomies del Regne d'Espanya, dècades de governs estatals socialista, l'experiència del tripartit català, no fan pestanyejar l'amic Iceta. Ho despatxa amb un hi ha hagut errors i deficiències, a més de manca de previsió en la crisi i en la renovació de l'Estatut. Oletu!

Pel líder del PSC, l'anhel de sobirania del poble català és el monotema obsessiu; el procés independentista és el que erosiona la qualitat de la política i de les institucions catalanes. Iceta no comparteix l'avançament electoral, sinó que hi ha que intentar esgotar les legislatures. Tanmateix no va dir pas el mateix quan el govern Zapatero del PSOE va defenestrar el president Maragall del PSC. Aleshores es desestabilitzà el govern tripartit i es

provocà eleccions anticipades. El motiu era l'Estatut, no la independència, ni la República Catalana.

Iceta explica: "ho diré sense embuts: la majoria de catalans no volem la independència". "Estic segur que hi ha una majoria de catalans partidaris d'un nou acord entre Catalunya i la resta d'Espanya". El PSC ja contesta per la ciutadania de Catalunya, s'estalvia una consulta o referèndum "per impossible". Amb les enquestes ja en te prou.

I si la majoria de la ciutadania catalana vol decidir per ella mateixa? I si resulta que la població partidària d'un nou acord entre l'Autonomia de Catalunya i l'Estat espanyol el vol en igualtat i entre subjectes polítics i jurídics sobirans? Si més no per aquí s'orientava explícita la Declaració de sobirania del Parlament de Catalunya.

No hi haurà negociació política sobre la sobirania de Catalunya amb l'estat, ni amb el govern del PP. Això no és un somni premonitori, és un miratge, una il·lusió sense cap fonament polític ni social.

L'estat i la Constitució de 1978 no reconeixen cap conflicte polític a Catalunya, menys entre iguals, ni de sobiranes, sinó en tot cas problemes territorials. Només pot haver-hi una sobirania, l'espanyola.

El post 9 N clama per passes de sobirania. Si no hi ha eleccions i nou objectiu polític efectiu ver a poder decidir i cap a la independència, la mobilització s'emportarà per davant els diletants i obstruccionistes, en primer lloc a CiU.

L'enfocament d'EUiA és cabdal. República Catalana, eleccions, procés constituent, ruptura democràtica, aliança entre independentistes, sobiranistes i federalistes. La ciutadania és la que ha de decidir.

Francesc Matas Salla